

[Arne Christiansen.]

til markedsføring, fra små over mellemstore til store virksomheder, hvilket jeg for øvrigt også mener at kunne læse af bemærkningerne til forslaget.

Videre vil jeg gerne kort dvæle ved punkt 3 i § 1, stk. 2, hvor det hedder, at fondets midler kan anvendes til tegning af aktier i danske selskaber, hvis virksomhed er afhængig af udviklingsarbejdet. Jeg forstår til fulde hr. Jørgen Peder Hansens bemærkninger om definitionen af „danske selskaber“. Jeg vil dog ikke gå så vidt i kravene som den foregående taler. Skal man foretage en vis forskelsbehandling, sætte en vis øvre grænse for fremmed kapital, må den vel sættes, uanset hvilket land denne fremmedkapital kommer fra.

Jeg mener, der kan være grund til at peges på, at nogle låntagere muligvis vil holde sig tilbage af frygt for, at lån fra en ren statsfond også kan rumme en risiko for statsindblanding og statskontrol med disse virksomheders interne forhold. Jeg har imidlertid forstået, at man i den hidtidige administration af „Statens lånefond for erhvervsforskning“ ikke har mødt sådanne betænkeligheder, men mulighederne for aktietegning har jo heller ikke været forudsat i loven om dette fond. Erhvervslivets tillid til administrationen af dette punkt i loven vil nok i høj grad afhænge af den kommende bestyrelses sammensætning.

Med særlig glæde mener jeg, ligesom hr. Jørgen Peder Hansen og hr. Haunstrup Clemmensen, at man må hilse de muligheder, der åbnes for indgåelse af udviklingskontrakter finansieret af det offentlige. På dette område har Danmark været sørgeligt bagefter; mens den amerikanske stat f. eks. finansierer op mod halvdelen af udviklingsprojekterne og den vesttyske regering omkring en fjerdedel, er tallet herhjemme, efter hvad jeg har fået oplyst, omkring 3 pct. Nu åbnes der muligheder for industriel ekspansion på disse områder. En vekselvirkning mellem offentlig og privat virksomhed vil her være nødvendig, og en nærmere analyse af behov og muligheder vil givet kunne drage en række produktioner ind under en sådan finansiering.

Under drøftelse og planlægning af de initiativer, der vil følge i kølvandet af denne lov, skal man imidlertid nok passe på, som

det er understreget i innovationsbetænkningen fra maj sidste år, at man ikke oversimplificerer og generaliserer de behov, der findes i dansk erhvervsliv affødt af ønsket om at løse de opgaver, der sammenfattes af ordet innovation. Industrisektoren er jo langt mere differentieret end f. eks. landbrugssektoren, og det vil derfor være nødvendigt for at sikre rationel udnyttelse af midler og muligheder, at man får kortlagt og defineret de erhvervsområder, hvor der må formodes at være lovende udviklingsmuligheder. Erfaringer fra bl. a. Frankrig og England har vist, at nye samarbejdsformer mellem de enkelte erhvervsvirksomheder og dermed en accelerering af udviklingen kan blive resultatet af sådanne undersøgelser.

Jeg nævnte før vekselvirkningen mellem privat og offentlig virksomhed i forbindelse med udviklingskontrakter. Må jeg mere generelt slutte med at sige, at det nok ville være til fælles gavn, om forskningen herhjemme i højere grad end hidtil påtog sig rollen som, skal vi sige inspirator for industrien. I USA taler man ligefrem om forskningens pression over for erhvervslivet. Omvendt vil det også nok være nødvendigt, at erhvervslivet i langt større omfang formulerer sine forskningsønsker og fremlægger dem i det omfang, konkurrencehensyn tillader det. Muligheden for at videreudvikle resultaterne af en sådan vekselvirkning skabes nu med dette lovforslag.

Jeg skal til slut helt tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Haunstrup Clemmensen fremsatte om udvalgsarbejdet, både det, der hidtil er sket på basis af det socialdemokratiske forslag, og det, vi ser frem til, og hvortil jeg kan tilsige fuld støtte fra mit parti.

Dagmar Andreasen: Dette er loven, der kan sætte os i stand til at leve, som vi gør. Løseligt anslået vedtager folketinget 100 love, der koster familien Danmark penge, for hver gang vi vedtager en eller to, der har til hensigt direkte at fremme samme families indtjening. Det er ikke, fordi der mangler interesse for økonomiske problemer i den politiske debat, men interessen og diskussionen samler sig næsten altid om fordeling af kagen i stedet for om, hvordan man gør den større. Dette er især pinligt på